

De Droompoort

De volgende dag was Foezel nog stiller dan anders. Zijn schrift lag dicht op tafel, zijn potlood bleef stil in zijn hand. De woorden van gisteren spookten nog steeds door zijn hoofd...Rare vogel...speelgoedbeer...

Juf Marieke schreef nieuwe rekensommen op het bord, maar de cijfers leken te dansen. Hij hoorde de stemmen van de klas niet meer, alleen het zachte tikken van de klok aan de muur.

Tik..tak...tik...tak...

Zijn oogleden werden zwaar. De lucht in het lokaal leek te trillen van warmte. Een paar kinderen giechelden zacht ergens achterin, maar het klonk ver weg..

Foezel knipperde. De lijnen op het bord begonnen langzaam te vervagen. Zonnestralen schenen door het raam en vielen precies op zijn tafel, waar een kleine glinstering verscheen.

Het begon als een dunne zilveren streep, nauwelijks zichtbaar. Maar toen Foezel zijn ogen half opende, zag hij dat het licht bewoog, alsof het ademde.

Hij kneep met zijn ogen. “Wat...wat is dat?’ging er door hem heen.

Een zachte gloed kroop langs de muur achter de kast, tekende een boog, en vormde langzaam...een deur.
Een deur van licht.

Zijn adem stakte.

Het leek net alsof de zon een poort had gemaakt, speciaal voor hem.

Het geluid dat hij eerder had gehoord, dat zachte woeoeoeoeoeeshhh...klonk opnieuw, en dit keer luider, alsof het hem riep.

“Foezel?”

Hij keek op. Niemand leek het te horen. De juf praatte verder, maar haar stem vervormde tot een ruisend gemompel.

De wereld om hem heen werd zacht en wazig, alsof iemand er voorzichtig overheen schilderde met een penseel van mist.

Zijn ogen vielen half dicht.

Hij voelde zich niet meer klein, niet meer bang.

Toen hij opnieuw keek, was de deur helemaal open.

Achter het licht zag hij iets bewegen... bomen, bloemen die leken te groeien, en een lucht die vol kleur zat...paars, goud, blauw, alles tegelijk.

Zijn hart bonsde.
Hij stond op van zijn stoel.
Niemand merkte het.

“Hallo?” fluisterde hij.

Het licht golfde zachtjes terug, als antwoord.

Foezel zette één stap dichterbij.
De warmte omhulde hem, alsof iemand een zachte deken
om zijn schouders legde.

Nog één stap....

En toen... floep!...was hij verdwenen.

Het geluid van de klok was weg.
De geur van krijt en schoolboeken verdween.

In plaats daarvan rook Foezel bloemen.
De grond onder zijn voeten was zacht mos, en in de verte
hoorde hij het kabbelen van water.
Boven hem dwarrelden vlinders met lichtgevende vleugels,
en de lucht glinsterde als vloeibaar goud.

Foezel keek om zich heen, met grote ogen.
“Waar...ben ik?”

Een zachte bries streek door zijn haar.
Toen hoorde hij een stem.

Welkom in Luminora,”zei iets achter hem. “ Je hebt de poort gevonden.

Toen hij zich omdraaide, zag hij iets wat zijn hart even stil deed staan.

Een vos met een sjaal om.

Hij zat op een steen en keek hem recht aan.

“Je kunt praten!” riep Foezel verbaasd.

“Dat hoop ik van wel,” lachte de vos. “Anders zou dit gesprek erg eenzijdig worden. Ik ben Luro. En jij, jongen, bent duidelijk niet van hier.”

Foezel wist niet wat hij moest zeggen.

“Depoort?”

De vos knikte. Iedereen die gelooft dat er meer is dan verdriet, vindt hem vroeg of laat.

Foezel slikte. “Maar....ik wilde gewoon even weg. Ze...ze lachen altijd om me.”

De vos sprong soepel van de steen af. “Dan ben je hier goed. In deze wereld lacht niemand om wie je bent.”

De woorden deden iets met Foezel. Hij kreeg het warm van binnen.

Hij keek naar zijn handen, die nog trilden.

“ Ben ik ...aan het dromen?”

De vos glimlachte. “Misschien. Of misschien ben je eindelijk wakker geworden.

Foezel keek om zich heen. De wereld was betoverend. Er waren bomen met bladeren die kleurden bij elke ademhaling. Een rivier kronkelde als een zilver lint door het dal, en in de verte zongen vreemde vogelachtige wezens.

Voor het eerst sinds lange tijd voelde hij nieuwsgierigheid in plaats van pijn.

Luro boog iets naar hem toe.

“Je hebt iets in je hart”, zei hij. Een wond die nog niet is genezen. Maar hier kun je leren dat de wereld groter is dan verdriet.”

Foezel slikte. “Hoe bedoel je?”

“Je zult het zien,” antwoordde Luro met een mysterieuze glimlach.

Foezel keek omhoog.

De lucht was vol kleuren die hij niet kende, en ergens verderop zag hij een glimp van iets bekends....

Een schip.

Een houten schip met een vlag die wapperde in de gouden wind.

“Dat lijkt op mijn tekening,” fluisterde hij.

De vos knipoogde. “Misschien is dat geen toeval. Kom, we hebben een kapitein nodig.”

Foezel lachte voor het eerst in dagen.

“Kom Foezel. We gaan naar Dromerwoud.

Daar wacht iemand op je.”

Samen begonnen ze te lopen.

Foezel keek nog één keer om... maar de poort was al verdwenen. Alleen een zachte gloed in de lucht liet zien waar hij vandaan was gekomen.

Hij ademde diep in en volgde Luro de onbekende wereld in.

Voor het eerst voelde het alsof hij echt welkom was.